

Två utställningar stod i full blom i helgen

14 aug 2007

Östersunds Posten

Leif Öhr

Mari Vedin Laaksonen, Östersund, har i sitt konstnärskap ömsat skinn vilket inte betyder att installationskonsten förnekas – vilket man kunde konstatera på grafikverkstadens jubileumsutställning på Ahlbergshallen tidigare i sommar – fast måleriet mer och mer får företräde.

Det är en sedan länge närd önskan från konstnären. Måleri? Det beror på hur man definierar. Det hela tycks handla om dragning åt det informella där pensel och palettkniv ersätts av tämligen spontant droppande, skvättande och rinnande som amerikanskt efterkrigsmåleri.

Här verkar tyngdlagen mer än planmässigt dirigerande. Detta betyder inte att det är helt tanklöst. Att konstnären dras åt det vegetativa, blommiga i uttrycket är uppenbart och är en viljemässig styrning. Färgerna är valda – ibland efter trädgårdarnas blommiga ”fyrverkeri” men också utifrån det jordiskt dova, på gränsen till det osköna, som tillåts leta sig ut på de stora akvarellbladen.

Det är ofta taktilt; stora klickar av pastos färg har träffat papperet vilket medför en påtaglig reliefverkan. Och just påtagligheten, konkretionen är en viktig del i detta måleri som också – bland allt det blommiga och ljusa –

protesterar mot miljöförstörelingen. En sådan protest kan ske på olika vis; en av målningarna har en brunaktig, smutsig ton – men de flesta tycks hylla det sköna och växande som på ett vis lyfts fram. Enligt ett talesätt är det bättre att tända ett ljus än att förbanna mörkret. Möjligen handlar det just om det? Det är främst så man ser dessa bilder i all dess renhet. Och sensualitet.